

Noget, som støder Fjolk og har vakt en berettiget Indignation, tror jeg ogsaa fremgaar af den Adressebevægelse, der er reist angaaende denne Sag. Som bekendt er der fra begge Sider reist en Bevægelse, fra dets ene Side, der ønske alle Hunde affastede, og fra den anden Side af dem, der ønske Frihed paa dette Omraade. Men medens den Adresse, som gaar ind ad Løben, har faaet 74,000 Understrifter i København og Frederiksberg, saa har den anden Adresse, skjøndt jeg ved, at der er udfoldet en meget ihærdig Virksomhed for den, kun faaet 12,000 Understrifter. Dette Forhold, tror jeg, er ret talende; det er stærk og almindelig Opinion for at det er urimelige Afgiftsregler, som her ere foreslaaede. Jeg vil altsaa tilraade, at man saa ændret dette inden Forslaget bliver til Lov. Der er ogsaa en anden Ting, vi med det Samme burde komme bort fra. Der foreslaas i Løben, at Kommunalbestyrelserne skulde have Ret til at bestemme Afgiftens Størrelse inden for visse Grændser. Jeg er ingen Modstander af, at Kommunerne faae den størst mulige Selvstyrelse, men det er dog det Naturlige, at de faae Selvstyrelse med Hensyn til de Omraader, som ligge under den kommunale Forvaltning. Vi ere imidlertid mere og mere komne ind paa den Vej, at vi laade Afgiftene af og lægge Stoffet hen til Kommunerne, som enten selv eller i Samstemning med Justitsministeren kan Lovgive om vore Alliggender. De Herrer ville have lagt Mærke til, at Lovtidenden har for Naar mere og mere fuldtes af den Lovgivningsvirksomhed, som Kommunerne og den høitærede Minister i Forening udføre. Kommunerne tage mere og mere ind under sig, og vi naae efterhaanden det Standpunkt, at vi blot her sidde og give Kammerne, men lade de Andre udfylde dem. Vi faae Stallerne og de Andre sørge for Kjærnen. Men naar man her fastslø en moderat, lømpelig Afgift, behøvede maatte ikke Kommunerne Bestyrelse til at vedtage Regler for de forskjellige Kommuner i denne Henseende. Da der dog maatte antages at være et Synspunkt for enhver Bestemmelse, har jeg spurgt mig selv, hvad for et Synspunkt der egentlig har været gjældende for den høitærede Minister til at komme med et Lovforslag, der er saa afvigende fra, hvad der gjælder i hele den øvrige Verden. Jeg forudsætter, at det ikke er Stemninger, hvorefter vi skulle give Love. Det vilde være et Standpunkt, der vilde føre til loftelige Resultater. Man kan være hundeeventlig eller hundefjendsk; det ligger helt uden for denne Sag. Det er ikke Stemninger, der skulle

lede os, man skal søge at finde et Synspunkt for et saadant Forslag. Der er Nogle, som mene, at denne Lov skulde være en Besættelseslov, og at den altsaa skulde være Supplement til den Stattelovgivning, vi allerede have. Jeg tror dog, at dette Synspunkt ikke lader sig holde, thi Enhver erkjender dog, at Hundeafgiften ikke har det fjerneste finansielle Betydning. Altsaa, som Stat betragtet er det hele Ingenting. Ligeledes er det jo klart, at man ikke ad denne Vej naaer Statteevnen. Det, at holde en Hund, er faktisk ikke noget Bevis paa Statteevne, altsaa er det umuligt at se denne Lov som en Skattelov. Det er imidlertid en anden Betragtning, som er kommen frem, og som ogsaa blev anvendt af det erede Medlem for Bræsto Amts Den Valgfreds (D. Christensen), at denne Lov skulde være en Slags Opdragelseslov, vi skulle saa at sige opdrage dem af vore Medmennesker, som ere tilbøielige til Luxus. Dette Ord Luxus er jo flere Gange kommet frem under denne Sags Behandling. Nu er det meget vanskeligt at bygge en Lov paa Luxusbegrebet; thi hvad er Luxus? Vi vide jo meget vel, at hvad der for En er Luxus, er Nødvendighed for en Anden. Man har under denne Sags Behandling hørt Tale om, at man skulde denne Luxus til Livs, hørt Tale derom fra nogle af vore rigeste Godseiere, det vil sige fra Mænd, der jo ere komne jøvende til Alt, hvad de ere. Fjolk, der pleie at forbruge en langst større Del af de fælles Samfundsgoder, end de have moralisk Krav paa, altsaa fra Mænd, der saa at sige aldrig have gjort en Dags ærligt Arbejde for at erhverve Noget. Fra deres Side at tale om, at denne Luxus skulde man rømme, at den lille Mænd, den fattige Mænd holder en Hund, vil jeg tilsaa, er Noget, der ikke i høi Grad taler for denne humane Følelse, der skulde beherske dem, der sidde ved i det i vort Samfund at de ikke kunne lade de mange Smaafolk, der holde af Hunde, den lille Luxus, naar de selv for deres Bedkommende have en meget mere omfattende Luxus, at glæde sig ved. I det hele taget er det mærkverdigt, hvor ellers fornuftige Fjolk, naar de komme til at tale om Lovforslag som dette, saa at sige glemme at Vagte og komme ind paa de mest løierlige Betragtninger. Jeg har set den Adresse, som jeg nævnte, fra Benner af Lovforslaget. De tale ogsaa om Luxus. Man finder blandt de øvrige Agitatorer for denne Adresse for Løben Medborgere, hvis hele Virksomhed, kan man sige, gaar ud paa at tjene Bønge ved Luxus, hvis hele Ethver er grundet paa Luxus. Der er i denne Adresse Tale om, at Ungdommen demoraliseres,